

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Marcely Rouskové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **A. P.**, bytem U., zast. JUDr. Petrem Medunou, advokátem, se sídlem Revoluční 23, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 10. 2011 čj. 189169/2011-MZE-10000

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyně je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit státu na účet Městského soudu v Praze náhradu nákladů řízení ve výši 5.151,-Kč.

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 10. 2011 č. j. 189169/2011-MZE-10000, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 č. j. 158498/2011-MZE-12141 a toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v žalobě nejprve rekapituluje, že dne 1. 9. 2011 podala žádost, aby jí byly Ministerstvem zemědělství jako povinným subjektem poskytnuty informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně žádá poskytnutí následujících informací: oficiálních a interních pokynů ve věci právního nakládání a právních postupů udělených povinným subjektem v letech 1993 až 2011 společnosti Lesy České republiky, s. p., a jejím organizačním jednotkám ohledně majetku, který měl během svého života ve vlastnictví JUDr. A. S., a který se v současnosti nalézá na území České republiky. Dne 16. 9. 2011 obdržela žalobkyně od povinného subjektu sdělení č. 158498/2011-MZE-12141 ze dne 15. 9. 2011 o tom, že Ministerstvu zemědělství není známo, že by v předmětné věci vydávalo jakékoliv pokyny.

Žalobkyně následně podala podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím k ministru zemědělství stížnost na postup při vyřizování žádosti informace z toho důvodu, že povinný subjekt postupoval v rozporu se zákonem. K prokázání toho, že žalobkyní požadovanou informaci povinný subjekt disponuje, navrhuje žalobkyně výslech svědka, který tuto skutečnost může dosvědčit. I pokud by povinný subjekt trval na tom, že požadovaná informace neexistuje, s čímž žalobkyně nesouhlasí, při vyřizování žádosti je povinen postupovat v souladu se zákonem, a to konkrétně s ust. § 14 a následujících zákona o svobodném přístupu k informacím, a to především co do způsobu a formy vyřízení takové žádosti, což neučinil, čímž došlo k porušení procesních práv žalobkyně. Proto se žalobkyně stížností domáhala toho, aby ministr zemědělství přikázal povinnému subjektu, aby byla žádost žalobkyně vyřízena, případně aby věc převzal a informaci poskytl sám. Ministr zemědělství žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl podle ust. § 90 odst. 5 ve spojení s § 150 odst. 5 písm. b) správního řádu tak, že podaný rozklad se zamítá a rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 potvrzuje.

Žalobkyně v žalobě namítá skutkové a procesní vady shora uvedeného postupu správních orgánů. Žalobkyně si je jista tím, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje a k tomu opětovně navrhuje výslech svědka Dipl. Ing. Karla Sackla. Ministerstvo zemědělství po procesní stránce pochybilo tím, že žádost nevyřídilo způsobem stanoveným zákonem. Přípis ze dne 15. 9. 2011 nesplňuje požadavky na způsob vyřízení žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento přípis nelze považovat za rozhodnutí ani při nejextenzivnějším možném výkladu tohoto slova a neobsahuje ani rozhodovací ani odůvodňovací část. Žalobkyně proto podala stížnost podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou ministr zemědělství naprosto nesrozumitelně prohlásil za rozklad a rozhodl o tom, že rozklad zamítá a rozhodnutí Ministerstva zemědělství potvrzuje, ačkoliv přípis ze dne 15. 9. 2011 vůbec není žádným rozhodnutím, a to ani přesto, že má pro žalobkyni negativní důsledky vzhledem k jeho obsahu.

Vzhledem ke shora uvedenému žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 10. 2011, vyslovil nicotnost rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011, uložil Ministerstvu zemědělství povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení před soudem.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že z přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 zcela zřejmě a jednoznačně vyplývá vůle povinného subjektu neposkytnout informaci z toho důvodu, že touto informací nedisponuje. Proto je tento přípis rozhodnutím v materiálním smyslu a je soudně přezkoumatelný. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007 č. j. 4 As 48/2007-80 ze dne 5. 1. 2006 čj. 1 As 1/2005. Postup naznačený žalobkyní, tj. postup podle § 16a odst. 6 písm. b) nebo písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím by byl zcela zbytečným formalismem, přičemž by bylo dosaženo stejného výsledku. Proto se žalovaný domnívá, že neformální rozhodnutí Ministerstva zemědělství bylo možné napadnout rozkladem a nikoliv stížností podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto byl podnět žalobkyně označený jako stížnost při vyřizování žádosti informace posouzen podle obsahu jako rozklad, přičemž i pokud by se tímto podáním ministr zemědělství zabýval čistě formalisticky jako stížností na postup při vyřizování žádosti o informaci, o opravném prostředku by rozhodoval stejný orgán.

Žalovaný dále podotýká, že informace požadované žalobkyní se sice v obecné rovině vztahují k působnosti Ministerstva zemědělství, nicméně Ministerstvo zemědělství tyto informace nemá k dispozici. Žádný zákon Ministerstvu zemědělství neukládá povinnost tyto

informace mít, respektive neexistovala a ani neexistuje zákonná povinnost vydat takové pokyny ohledně předmětného majetku.

Žalovaný dále uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím v zásadě neobsahuje ustanovení o vyřizování žádostí ve vztahu k informacím, jimiž povinný subjekt fakticky nedisponuje, tj. které povinný subjekt nevlastní a vlastnit nemusí, avšak které se k jeho působnosti v obecné rovině vztahují. Provedeným šetřením v dané věci bylo zjištěno, že Ministerstvo zemědělství žádné pokyny ve věci právního nakládání a právních postupů udělených Ministerstvem zemědělství letech 1993 až 2011 státnímu podniku Lesy České republiky, s. p., a jeho organizačním jednotkám ohledně předmětného majetku, nejsou ani Ministerstvem zemědělství ani státním podnikem Lesy České republiky, s. p., ani organizačními jednotkami k dnešnímu dni evidovány. Toto zjištění by nemohlo vyvrátit ani případné vyjádření ze strany žalobkyně navrhovaného svědka. Žalovaný současně podotýká, že zákon o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty neopravňuje k provedení navrhovaného úkonu či úkonů typických k dokazování například ve správním řízení, jako je výslech svědka.

Žalovaný je proto toho názoru, že procesní postup v prvním i druhém stupni nebyl v rozporu s právními předpisy, přičemž napadená rozhodnutí jsou správná i po věcné stránce. Proto žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně na výzvu soudu k návrhu na provedení svědecké výpovědi doplnila, že výpovědi jí navrhovaného svědka má být zjištěno, že existují požadované dokumenty a archiválie týkající se oficiálních interních pokynů ve věci právního nakládání a právních postupů, jak požadovala ve své žádosti. O existenci požadovaných informací se svědek dozvěděl zprostředkovaně, když vypracovával odbornou práci na téma výsadby vánočních stromků a za tímto účelem navštívil seminář konající se v lesní školce v Budkově. Během představování mu zástupce ředitele Lesní správy Kubova Huť oznámil, že je mu známo, že svědek je zaměstnancem žalobkyně, která svým uplatněným restitučním nárokem ovlivnila fungování pěti státních lesních správ. Svědek v té době podepsal prohlášení, kde mimo jiné uvedl následující: „Lesní školka Budkov je součástí lesního revíru Kubova Huť, který je součástí Lesní správy Prachatice - Vimperk. Tato státní Lesní správa má v celkové výměře 24 000 ha a skládá z devíti lesních správ. Zástupce ředitele Lesní správy Kubova Huť vysvětlil strukturu správy státních lesů. Uvedl, že z původních státních lesních správ byly vytvořeny společnosti s ručením omezením - s pěti výjimkami. Zůstalo pouze 5 státních lesních správ, které byly znovu ustanoveny po první vlně restitucí. Těchto pět státních lesních správ nebylo převedeno na společnosti s ručením omezením kvůli trvajícím restitučním nárokům žalobkyně. Pro tyto státní lesní správy se musí vést zvláštní záznamy.“

Žalovaný v reakci na toto podání žalobkyně uvedl, že svědek disponuje informacemi pouze z doslechu. Není přitom uvedeno, v jaké době se měl tuto informaci dozvědět a nelze tedy zajistit svědectví osoby, která měla tvrzené vyjádření učinit. V každém případě by od zmíněného rozhovoru uplynulo přibližně 20 let. Podstatné je rovněž to, že svědek nehovoří českým jazykem. Bez kontextu nelze ani určit, kdo měl vést ony „zvláštní záznamy“. Žalovaný zdůraznil, že žádná lesní správa nebyla transformována na společnost s ručením omezením ani na jinou formu obchodní společnosti. Formou transformace na akciovou společnost řešil privatizaci části majetku původních podniků státních lesů Fond národního majetku, ale to se v žádném případě netýkalo lesních pozemků. Dále nikdy neexistovala státní lesní správa Prachatice - Vimperk. V roce 1971 došlo k rozdělení lesního závodu Boubín na lesní závod Prachatice a lesní závod Vimperk, které byly opětovně sloučeny v roce 1998,

avšak tyto útvary se neoznačovaly jako státní lesní správa. Tento pojem nebyl nikdy oficiálním označením organizačního členění státního podniku.

Žalobkyně na toto vyjádření žalovaného replikovala tak, že je předčasné tvrzení žalovaného, že svědecká výpověď navrhovaného svědka je neúčelná a nezpůsobilá vyvrátit tvrzení žalovaného. Dále upřesnila datum, kdy se svědek setkal se zástupcem ředitele Lesní správy Kubova Huť, došlo k tomu dne 21. 7. 2001. Z prohlášení svědka o skutečnostech, které se při tomto setkání od pracovníka dozvěděl, zejména že určité nemovitosti byly vyňaty z privatizačního projektu, respektive právních dispozic, pracovníci obdrželi pokyn pravidelně podávat zvláštní zprávy z důvodu možného navrácení majetku žalobkyni v restituci, je zřejmé, že jeho svědecká výpověď je způsobilým prostředkem k prokázání tvrzení žalobkyně. Skutečnost, že o existenci informací se svědek dozvěděl prostřednictvím pracovníka lesní správy, nesnižuje význam tohoto důkazního prostředku, stejně jako doba, která od setkání uplynula, případné nesprávné označení lesních správ či jiné možné nepřesnosti. Případné nejasnosti či nepřesnosti mohou být odstraněny právě provedením tohoto důkazu a jeho hodnocení v této fázi je předčasné. Zamítnutím návrhu na provedení tohoto důkazu by došlo k nepřipustnému zásahu do práv žalobkyně na spravedlivý proces.

Městský soud v Praze rozhoduje poté, co jeho předchozí rozsudek ze dne 19. 6. 2014, čj. 10 A 379/2011-78, byl Nejvyšším správním soudem rozhodnutím ze dne 21. 8. 2014, čj. 7 As 156/2014-43, zrušen.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl, aniž by nařizoval jednání, neboť k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s., zdali účastníci souhlasí s projednáním věci bez jednání, tito nevyslovili s takovým postupem nesouhlas. S návrhem na provedení výslechu svědka se soud v rozsudku vypořádal tak, že výslech by v projednávané věci neměl pro posouzení, zdali předmětnou informací ministerstvo disponuje, význam, neboť se jednalo ze strany svědka o informaci z doslechu, kterou navíc získal při rozhovoru, který se měl odehrát před třinácti lety.

Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku vyslovil závěr, že nebyla naplněna domněnka souhlasu účastníků řízení s rozhodnutím bez nařízení jednání dle ust. § 51 odst. 2 s. ř. s, neboť vyvratitelná domněnka souhlasu nemůže nastoupit, projevil-li účastník řízení vůli opačnou – tedy nesouhlas s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání, který v dané věci spočíval v písemném požadavku na provedení dokazování výslechem svědka. V posuzované věci byl tento návrh konkretizován a žalobkyně na něm trvala po celou dobu řízení. „*Jelikož tento důkaz nebylo možné provést jinak než při jednání (viz ust. § 77 odst. 1 s. ř. s.), nemohla být vůle stěžovatelky interpretována jinak, než že na nařízení jednání trvá. Za této situace nemohla nastoupit vyvratitelná domněnka jejího souhlasu, resp. taková domněnka byla vyvrácena. Otázka, zda bylo na místě důkaz provádět či nikoliv, tedy měla být řešena v rámci nařízeného jednání. Je nutno zopakovat obecnou zásadu, že účastník řízení má právo na veřejné projednání věci bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na výsledné rozhodnutí. Nařízení jednání se tedy správní soud nemůže vyhnout ani odůvodněným závěrem, že provedení navrženého důkazu by bylo nadbytečné.*“

Po vrácení věci zdejšímu soudu, bylo nařízeno jednání (dne 12. 12. 2014), na kterém právní zástupce kromě již dříve vzneseného návrhu na provedení výslechu svědka Dipl. Ing. K. S., žádal provedení výslechu Ing. T. S.

K důkazním návrhům se podáním ze dne 5. 1. 2015 vyjádřil žalovaný a uvedl, že Ing. T. S. je v současné době pracovníkem Ministerstva životního prostředí do roku 1999 vykonával funkci zástupce ředitele Lesního závodu Boubín a k době údajného konání semináře, které žaloba datuje na den 21. 7. 2001, již působil u jiného zaměstnavatele.

V podání ze dne 22. 1. 2015 žalovaný soudu dále sdělil, že ke dni 21. 7. 2001 funkci hlavního inženýra, provozního náměstka, kterou dříve zastával Ing. T. S., vykonával Ing. J. K. současný ředitel závodu. Pro úplnost žalovaný dodal, že druhým zástupcem ředitele byl ekonomický náměstek, a tuto funkci v roce 2001 zastával Ing. J. N. Dále žalovaný uvedl, že „*při ověřování informací sdělených žalobkyní, bylo zjištěno, že žádná z uvedených osob si svědka Sackla ani rozhovor na uvedené téma nevybavuje. S ohledem na dříve uvedené jej ani nelze považovat za pravděpodobný. Ing. K. ani Ing. N. podle informací, jež má žalovaný k dispozici nehovoří německy. Ing. K. rovněž uvedl, že mu není znám žádný pokyn či povinnost vést zvláštní záznamy k majetku potenciálně dotčenému restitucemi, přičemž ve státním podniku Lesy ČR pracuje od počátku devadesátých let.*“

Městský soud v Praze zaslal kopii podání žalovaného (ze dne 5. 1. 2015 a ze dne 22. 1. 2015) žalobkyni s dotazem, které z tam zmíněných osob navrhuje vyslechnout.

Právní zástupce podáním ze dne 27. 2. 2015 sdělil, že trvá na výsledku Ing. S., v podání ze dne 10. 3. 2015 ještě navrhl výslech pana B., neboť žalobkyně se dozvěděla, že by on mohl být tou osobou, s kterou mohl dne 21. 7. 2001 p. S. mluvit. Současně s tímto podáním v příloze zaslala žalobkyně k důkazu zápis p. S. a z návštěvy v lesní školce Budkov v roce 2001 (kopii v němčině i včetně přeloženého textu). V zápisu se uvádí, že p. S. doprovázel v rámci konání semináře dne 21. 7. 2001 pana H., připojil se k nim zástupce vedoucího polesí Kubova Huť, kterého popsal jako člověka malé postavy s pleší. Tento člověk, jehož jméno p. S. neuvedl, v rámci rozhovoru objasnil strukturu podniku Státní lesy a zmínil se kromě jiného, že „*těchto 5 státních lesních správ nebylo přeměněno na akciové společnosti proto, že jsou zde restituční nároky paní E. P. Pro tyto státní lesní správy musí být vedeny „zvláštní záznamy“ (evidence).*“

V podání ze dne 10. 3. 2015, právní zástupce žalobkyně soudu sdělil, že zmíněné semináře v souvislosti s návštěvou v lesní školce a souvisejících rozhovorů se zúčastnili mj. pan V. N., ředitel lesní školky pan R. M. pracovník lesní školky pan B. tehdejší zástupce vedoucího polesí Kubova Huť, proto žalobkyně žádá provedení výslechu p. B., pokud jde o výslech p. N. a p. M. dává to k zvážení soudu.

Žalovaný v podání ze dne 26. 3. 2015 sdělil k dosavadním žalobním návrhům, že pan B. nebyl zástupcem vedoucího polesí. Žalovaný dále uvedl, že vyjádření Dipl. Ing. S. ohledně struktury státního podniku Lesy ČR neodpovídá skutečnosti, na akciové společnosti byly transformovány pouze lesnické závody, tedy provozy zajišťující péči o les a hospodaření v něm. Transformace se tak v žádném případě nedotkla vlastnického práva k lesním pozemkům a tudíž z pohledu případných restitučních nároků jakýchkoliv osob byla bez významu. Od vzniku státního podniku Lesy ČR pak bylo počítáno s tím, že si tento subjekt ponechá 7 lesních závodů ve vlastní režii označovaných jako Lesní závody (LZ). Jednalo se o LZ Prachatice, LZ Vimperk (v roce 1997 sloučeny do LZ Boubín), LZ Kladská (do roku 1994 LZ Sokolov), LZ Zbraslav (včleněn do LZ Konopiště v roce 1998/1999), LZ Dobříš (včleněn do LZ Konopiště v roce 2012), LZ Konopiště a LZ Židlochovice. Vedle těchto lesních závodů byl zřízen ještě samostatný závod semenářský se sídlem v Týništi nad Orlicí. V lesích spravovaných výše uvedenými lesními závody je vedle lesního hospodářství dále přítomný zájem na plnění dalších funkcí lesa, jedná se zejména o prvky mysliveckého hospodaření (referenční obory), ochrany životního prostředí (NP Šumava) či rekreační využití lesů v okolí Prahy. Uvedené lesní závody slouží rovněž jako zdroje referenčních údajů pro lesní hospodaření v ostatních částech České republiky.

V závěru podání žalovaný s odkazem na judikát Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7. 10. 2014 požádal o přiznání paušální náhradu administrativních výdajů ve výši 2.700,- Kč za 9 úkonů právní služby.

Dne 23. 4. 2015 byla soudu doručena omluva z jednání pana J. B. z důvodu nepříznivého zdravotního stavu s návrhem provést jeho výslech Okresním soudem v Prachaticích jako soudem dožádaným.

V rámci jednání nařízeného na 29. 4. 2015, právní zástupce prohlásil, že na výslechu svědka B. netrvá. V rámci jednání byla ustanovena tlumočnice paní M. H. k tlumočení výslechu svědka S.

V rámci své výpovědi svědek S. uvedl, že v průběhu návštěvy lesní školky prováděl pana H. a mluvil se zástupcem ředitele lesního závodu, který mu sdělil, že pro lesní pozemky na , které byl vznesen restituční nárok žalobkyně je vedena zvláštní evidence. Tento muž, jehož jméno svědek nezná, byl ve věku asi 50 let, nižší postavy. Svědek S. vypověděl, že si na pana S. nevzpomíná, nesetkal se s pokynem ministerstva týkajícího se majetku žalobkyně, ani mu není známá existence takového pokynu, žádný jiný režim (ve smyslu odlišného nakládání) ve vztahu k tomuto majetku nebyl realizován. V předmětné době byli ve funkci náměstků lesního závodu pan N. a pan K., oba byli v té době mladí lidé. Žalobkyně i žalovaný setrvali na svých stanoviscích vyjádřeným v písemných podáních.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Ministerstvu zemědělství jako povinnému subjektu byla dne 2. 9. 2011 doručena žádost žalobkyně o poskytnutí informací uvedených shora. Na tuto žádost Ministerstvo zemědělství reagovalo přípisem ze dne 15. 9. 2011 č. j. 158498/2011-MZE-12141, ve kterém je kromě rekapitulace obsahu podané žádosti uvedena toliko následující věta: „*K Vaší žádosti sděluji, že Ministerstvu zemědělství není známo, že by v předmětné věci vydávalo jakékoliv pokyny.*“ Na tento přípis žalobkyně reagovala podáním ze dne 29. 9. 2011 doručeným Ministerstvu zemědělství dne 30. 9. 2011, které je označeno jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. V podání žalobkyně rekapituluje obsah podané žádosti a obsah přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011. Následně žalobkyně uvádí, že ve smyslu ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím podává stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Žalobkyně namítá, že povinný subjekt postupoval v rozporu se zákonem a k prokázání toho, že žalobkyni požadovanou informací povinný subjekt disponuje, navrhla žalobkyně výslech svědka, který tuto skutečnost může dosvědčit. Pokud by povinný subjekt trval na tom, že žádná taková informace neexistuje, byl při vyřizování žádosti povinen postupovat v souladu se zákonem, konkrétně s ust. § 14 a následujícím zákona o svobodném přístupu k informacím, což neučinil a v důsledku toho došlo k porušení procesních práv žalobkyně. Žalobkyně proto v závěru žádá, aby ministr zemědělství přikázal povinnému subjektu, aby žádost žalobkyně vyřídil, případně aby sám věc převzal a informaci žalobkyni poskytl sám.

Následně dne 25. 10. 2011 vydal ministr zemědělství rozhodnutí č. j. 189169/2011-MZE-10000, kterým podle ust. § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 čj. 158498/2011-MZE-12141 a toto rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministr zemědělství uvedl, že z přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 zcela zřejmě vyplývá vůle povinného subjektu neposkytnout požadovanou informaci z toho důvodu, že touto informací nedisponuje. Proto přípis představuje rozhodnutí v materiálním smyslu a lze ho napadnout rozkladem a nikoliv stížností podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto bylo podání žalobkyně posouzeno podle jeho obsahu jako rozklad.

Ministr zemědělství uvedl, že nad rámec důvodů vyjmenovaných v zákoně o svobodném přístupu k informacím lze odmítnout poskytnutí informace rovněž z faktického důvodu, tj. v případě neexistence informace. V tomto ohledu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008 č. j. 2 As 71/2007-56. Ministr zemědělství uvedl, že v daném případě Ministerstvo zemědělství žalobkyní požadované informace nemá k dispozici, přičemž žádný zákon Ministerstvu zemědělství neukládá povinnost tyto informace mít, respektive neexistovala ani neexistuje zákonná povinnost vydat žalobkyní zmiňované pokyny ohledně předmětného majetku. Ministr zemědělství dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že Ministerstvo zemědělství v dané věci provedlo standardní šetření ve všech příslušných odborech, úřadech a organizacích ve své působnosti. Rovněž bylo provedeno šetření ve státním podniku Lesy České republiky, s. p. Nicméně bylo zjištěno, že žádné pokyny ve věci právního nakládání a právních postupů udělených Ministerstvem zemědělství v letech 1993 až 2011 státnímu podniku Lesy České republiky, s. p., a jeho organizačním jednotkám, ohledně předmětného majetku nejsou ani Ministerstvem zemědělství ani státním podnikem Lesy České republiky, s. p., ani organizačními jednotkami ke dni vydání rozhodnutí evidovány. Ministr zemědělství ČR proto dospěl k závěru, že v daném případě bylo namístě, aby Ministerstvo zemědělství odmítlo žádost o poskytnutí informace z důvodu, že se jedná o informaci, kterou povinný subjekt disponuje.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně týkajícími se procesní stránky věci. V tomto ohledu je třeba nejprve posoudit charakter písemnosti Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 čj. 158498/2011-MZE-12141, které je podle názoru ministra zemědělství rozhodnutím o odmítnutí informací. Zdejší soud s tímto posouzením souhlasí. V této souvislosti je možno citovat závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2008 čj. 2 As 71/2007-56. Z tohoto rozsudku je pro posouzení projednávané věci podstatná následující pasáž:

Tento dopis nelze na straně jedné chápat jako vyhovění žádosti žalobkyně, jak se domnívá stěžovatel, neboť zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout, protože v době obdržení žádosti neexistuje, respektive ji povinný subjekt dosud nemá v dispozici, nelze ani podle názoru zdejšího soudu chápat jako vyhovění žádosti, nýbrž jako její odmítnutí. Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout z faktických příčin, je ovšem nutno vnímat jako odmítnutí žádosti, nikoli jako vyhovění, jak to interpretuje stěžovatel. (...)

Stejně tak se ovšem nelze ztotožnit ani s pohledem žalobkyně a krajského soudu, tedy s názorem, že v dané věci nebylo vydáno rozhodnutí žádné, a proto nastoupila fikce rozhodnutí negativního. (...) V situaci, kdy povinný subjekt sdělil žadateli o informace, že informaci nelze poskytnout, byť tak učinil formou dopisu, je nutno pokládat tento jeho projev vůle za rozhodnutí negativní, byť formálně nedokonalé, a nikoli pouze za právně irelevantní dopis.

Také v tomto případě ministerstvo žalobkyni sdělilo, že informaci nelze poskytnout z faktických příčin, a z tohoto důvodu je nutno hledět na přípis ze dne 15. 9. 2011 jako na rozhodnutí o odmítnutí informace, byť jde o rozhodnutí postrádající formální náležitosti.

Žalobkyně ve svém podání označeném jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace vyjádřila s postupem Ministerstva zemědělství nesouhlas, a to jak po formální stránce (namítala absenci formálních náležitostí rozhodnutí), tak i po stránce věcné (namítala, že informace existují a poskytnout je lze). Jelikož šlo o nesouhlasnou reakci na rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, ministr dospěl ke zcela správnému závěru, že toto podání žalobkyně je nutno posoudit jako rozklad, neboť ten je jediným řádným opravným prostředkem proti vydanému rozhodnutí.

Soud k tomu poznamenává, že žalobkyně ve svém podání uvedla i věcnou polemiku s obsahem napadeného rozhodnutí a nebyla tak nijak zkrácena na svých procesních právech a nebyla jí odebrána správní instance. Ostatně ani v podané správní žalobě neuvádí žádné další věcné argumenty proti nesprávnosti rozhodnutí, než již uvedla v rozkladu. Pokud tedy ministr zemědělství v rámci projednání jejího rozkladu její námitky věcně projednal a posoudil je, byl takový postup plně v souladu se zásadou procesní ekonomie. Žalobkyně tímto postupem nebyla zkrácena na svých procesních právech a soud proto její žalobní námitky v tomto směru shledal nedůvodnými.

Soud nařídil ve věci jednání (vázan právním názorem Nejvyššího správního soudu ust. dle § 110 odst. 4 s.ř.s.) a provedl žalobkyní navrhované důkazy, tj. výslech Dipl. Ing. K. S., a výslech Ing. T. S. Právní zástupce v rámci jednání prohlásil, že na provedení výslechu pana B. netrvá.

Z výslechů pana S. a pana S. vyplývá, že se žalobkyni nepodařilo prokázat skutečnost, že by existovala zvláštní evidence či záznamy ohledně nakládání s lesními pozemky, na která hodlá vznést nebo vznesla restituční nároky žalobkyně. Ani výslech svědka S. nepřinesl žádné konkrétní zjištění, s kým mohl svědek mluvit a kdo mu měl sdělit, že existují zvláštní záznamy, zmíněné v zápisu z návštěvy lesní školky (pořízeného svědkem). Žaloba tvrdila, že onou osobou, která o „záznamech“ se svědkem mluvila, měl být pan S., tento však dané tvrzení při jednání vyvrátil, navíc v předmětné době nevykonával funkci zástupce ředitele lesního závodu, tuto funkci vykonávali pan N. a pan K., ale v jejich případě zase nesouhlasí popis jejich osob. Svědek S. se vyjádřil, že osoba, s kterou mluvil, měla být v té době ve věku 50 let, a měla vykonávat funkci zástupce ředitele lesního závodu, což je v rozporu s vyjádřením svědka S., který tvrdil, že oba náměstci ředitele byli mladí lidé. Žalobě se tedy nepodařilo prokázat ani existenci osoby, která měla svědku S. sdělit, že existují nějaké záznamy dokládající odlišný režim nebo nakládání s majetkem podléhajícím restituci, natož existenci oněch „zvláštních záznamů“.

Současně soud trvá na svém stanovisku vyjádřeném v předchozím rozsudku, že není v dané věci rozhodné, zdali existovaly „nějaké záznamy“ týkající restitucím podléhajícího majetku. Pokud bylo svědkovi v roce 2001 sděleno, že ohledně lesních pozemků, jichž se týkala žádost žalobkyně o informace, se vedou „zvláštní záznamy“, tj. jiné záznamy než pro ostatní, již zprivatizované pozemkové soubory, pak taková informace není nijak překvapivá a nepotvrzuje existenci žalobkyní požadovaných informací. Je totiž zcela pochopitelné, že pro pozemky, které se nacházejí dosud ve vlastnictví státu, musí být vedeny jiné „záznamy“ než pro pozemky, které byly vydány v restituci či které byly jinak privatizovány. Podstatnou v dané věci je skutečnost, že se žalobkyni ani po provedení jí navržených důkazů nepodařilo prokázat, že existovali v té době záznamy, které měly charakter oficiálních a interních pokynů

udělených žalovaným společnosti Lesy ČR ve věci nakládání s majetkem podléhajícím restitučním nárokům žalobkyně.

Soud proto uzavírá, že žalobkyně ani v řízení před soudem nevyvrátila závěr žalovaného o neexistenci požadovaných informací. Z žádného právního předpisu přitom nevyplývá pro Ministerstvo zemědělství povinnost žalobkyni požadované informace mít, tedy v daném případě povinnost žalobkyni zmiňované pokyny vydávat. V tomto ohledu žalobkyně ostatně ničeho netvrdila ani v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem. Její žádost tak byla zamítnuta po právu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nedůvodným shledal soud požadavek žalovaného (vznesený v návrhu ze dne 26. 3. 2015), který s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 žádal, aby mu soud přiznal na nákladech řízení také paušální náhradu coby nákladů hotových výdajů za 3 úkony po 300,- Kč, tj. 900,- Kč. Soud je totiž přesvědčen o tom, že závěry citovaného nálezu na žalovaného, který v řízení vystupuje jako správní orgán státu, nedopadají. Ústavní soud v citovaném nálezu vycházel ze specifického účelu civilního procesu s tím, že se snažil vyřešit nerovné postavení „zejména chudých a právně nevzdělaných jednotlivců při uplatňování jejich práva na přístup k soudu“. Z toho je patrné, že ústavní soud řešil přiznání paušální náhrady za zcela jiných podmínek. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalovaný jako správní orgán disponující skupinou právních odborníků v řízení před správním soudem obhájí závěry svých vlastních rozhodnutí, to znamená, že je ve zcela odlišném postavení nežli žalovaný v civilním řízení. V souladu s ustálenou soudní judikaturou soudy ve správním soudnictví nepřiznávají žalovaným správním orgánům právo na náhradu nákladů řízení ani v případě, kdy je správní orgán zastoupen advokátem, právě s ohledem na to, že obhajoba vlastního rozhodnutí je předmětem činnosti správního orgánu a přiznat náhradu nákladů by bylo možné pouze v případě, že by správní orgán prokázal, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti. O to víc to platí pro vztah k požadavku úhrady pouze paušální náhrady.

Ve výroku III. soud uložil žalobkyni uhradit náklady státu ve výši 5.151,-Kč, které činí náklady spojené s výslechem žalobou navrženého svědka ve výši 4.801,-Kč (kurz eura 27,435 Kč x 175 Eur) přiznané samostatným usnesením ze dne 11. 5. 2015, čj. 10 A 379/2011-182, a náklady ve výši 350,-Kč za provedení tlumočnický úkon, přiznané usnesením ze dne 11. 5. 2015, čj. 10 A 379/2011-183.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová